

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: H.T.P.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupena Ing. V.V.T., obecný zmocněnec*, ..., proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2017, č.j. MV-115963-4/SO-2017,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 11. 2017, č.j. MV-115963-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 8. 2017, č.j. OAM-27290-80/TP-2012, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.000,- Kč k rukám zástupce žalobkyně Ing. V.V.T., obecného zmocněnce, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), byla zamítnuta podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, kdy se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství [rozhodnutí Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 8. 2017, č.j. OAM-27290-80/TP-2012, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 11. 2017, č.j. MV-115963-4/SO-2017].

II. Žaloba

V žalobě se uvádí, že nalézací správní orgán vycházel z obsahu rozhodnutí ve věci povolení k přechodnému pobytu. Ať již byly podmínky určení otcovství jakékoliv, v rámci řízení o povolení k trvalému pobytu nebylo prokázáno, že by žalobkyně určila otcovství ke svému synovi výhradně za účelem získání povolení k trvalému pobytu. Konkrétní motivy určení otcovství nebyly nikdy spolehlivě zjištěny. Nabízí se jich celá řada, jako např. zajištění života pro své dítě ve vyspělé evropské zemi, případně dostupné zdravotní péče, vzdělání atp. Z žádného z podkladů pro rozhodnutí není zřejmé, že by motivem určování otcovství k nezletilému synovi žalobkyně bylo právě získání povolení k trvalému pobytu.

Ve věci žádosti žalobkyně je stěžejní otázkou zachování proporcionality mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho dopady do rodinného a soukromého života jak jejího, tak i nezletilého syna. Tvrzení žalované, že nemá povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života, je nutno odmítnout. Každé rozhodnutí orgánů veřejné moci má svůj legitimní cíl. Tento cíl však nesmí pokřivit jiné vztahy, které je třeba orgány veřejné moci chránit. Správní orgány si při aplikaci právních norem nevystačí pouze se zákony, ale jsou povinny vycházet i z mezinárodních smluv. V daném případě byl správní orgán povinen respektovat závazky České republiky, které plynou z Úmluvy o lidských právech a Listiny základních práv a svobod. Ač se odkaz na tyto smlouvy může zdát poněkud vágní a notorický, je třeba jejich obsah brát vážně. Ať již jsou důvody pro zamítnutí žádosti jakékoliv, je nutné je postavit do kontrastu s konkrétními dopady rozhodnutí. Zde je především třeba poukázat na situaci nezletilého syna žalobkyně. Za dobu života v České republice je jeho integrace do české společnosti téměř dokonalá a neliší se od svých vrstevníků. Jeho vytržení z tohoto prostředí je velmi tvrdým dopadem do jeho osobního života. Snad ani nejde popsat, co všechno by nucené vycestování pro nezletilého znamenalo. Jiný důsledek napadeného rozhodnutí pro nezletilého nelze přepokládat, neboť pokud bude muset vycestovat žalobkyně, je nereálné, aby na území České republiky setrval. Je s podivem, jak může žalovaná tvrdit, že vycestováním není žalobkyni zakázán pobyt, přičemž může požádat o jiné než nejvyšší pobytové oprávnění. Jak je jistě žalované známo a sama na to opakovaně v napadeném rozhodnutí odkazuje, přechodný pobyt byl žalobkyni zamítnut a o jiný pobytový institut požádat na území republiky nemůže. Nelze odhlédnout od toho, že řízení o žádosti probíhalo 5 let, což je doba, která je z hlediska legitimacy ukončení pobytu žalobkyně významná. Pokud správní orgány svým postupem zapříčinily faktickou integraci žalobkyně a jejího syna do společnosti, nemohou se zbavit odpovědnosti za dopady rozhodnutí do života žalobkyně. A důsledkem zamítnutí žádosti není nic jiného než povinnost žalobkyně opustit území České republiky, případně pro zachování práv nezletilého syna setrvat na území neoprávněně. Takový důsledek je s ohledem na všechny okolnosti zcela zjevně nepřiměřený, nelegitimní a rozporný s mezinárodními závazky České republiky.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně v žalobní argumentaci uvedla obsahově obdobné námitky, které uplatnila v rámci odvolacího řízení, odkazuje žalovaná zejména na III. část

napadeného rozhodnutí, ve kterém se s uvedenými námitkami již vypořádala. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkazuje na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Z tohoto důvodu žalovaná navrhuje, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 17. 10. 2018 zástupce žalobkyně setrval na argumentaci obsažené v žalobě, přičemž zdůraznil naprostou nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna, státního občana České republiky.

Na svých právech měla být žalobkyně zkrácena i tím, že správní orgán vyslechl svědka, aniž ji nebo jejího zástupce o konání svědecké výpovědi vyrozuměl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Obcházení zákona

Podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

V daném případě bylo zjištěno, že dne **3. 12. 2012** žalobkyně podala Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o povolení k trvalému pobytu.

Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2014, č.j. OAM-27290-32/TP-2012, Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítlo podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2015, č.j. MV-93715-3/SO/sen-2014, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2014, č.j. OAM-27290-32/TP-2012, zrušila a věc mu vrátila k novému projednání.

Dne 14. 7. 2015 byla žádost žalobkyně překvalifikována na žádost podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015, č.j. OAM-27290-46/TP-2012, Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítlo podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č.j. MV-168217-4/SO-2015, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 9. 2015, č.j. OAM-27290-46/TP-2012, zrušila a věc mu vrátila k novému projednání.

Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017, č.j. OAM-27290-80/TP-2012, Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítlo podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č.j. MV-115963-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně zamítla a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 8. 2017, č.j. OAM-27290-80/TP-2012, potvrdila. Toto rozhodnutí odvolacího správního orgánu nabylo právní moci dne **20. 11. 2017**.

Proti uvedenému rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců podala žalobkyně právě projednávanou a rozhodovanou žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

Žalobou napadené rozhodnutí odůvodnila žalovaná zejména tím, že odvolatelka je bezpochyby rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy rodič ve vztahu ke svému nezletilému synovi, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Ze spisového materiálu vyplývá, že Ministerstvo vnitra zamítlo žádost odvolatelky o povolení k trvalému pobytu na území, protože se tato dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat trvalý pobyt. Obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat trvalý pobyt spatřuje Ministerstvo vnitra ve skutečnosti, že za přičinění odvolatelky bylo účelově určeno otcovství jejího nezletilého syna. Odvolatelka v důsledku tohoto jednání získala status rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Odvolatelka si popsaným účelovým jednáním zjednodušila možnost získat na území povolení k pobytu. Komise se se závěrem Ministerstva vnitra ztotožňuje. Závěr Ministerstva vnitra o tom, že se odvolatelka dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců, je v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněn a má oporu v nashromážděném spisovém materiálu. Správní spis obsahuje důkazy, ze kterých jednoznačně vyplývá, že se odvolatelka dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení nejprve k přechodnému a nyní k trvalému pobytu, a to tak, že jejímu nezletilému synovi bylo účelově prohlášeno otcovství pana M.Š. Komise v této souvislosti odkazuje na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že v daném případě bylo prokázáno, že otcovství žalobčina syna bylo určeno jejím účelově prohlášeným souhlasem. V daném případě bylo prokázáno, že se tak žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu. V tomto ohledu správní orgány dostaly své povinnosti postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (§ 3 správního řádu).

Že nalézací správní orgán vycházel z obsahu rozhodnutí ve věci povolení k přechodnému pobytu, nepředstavuje podle názoru soudu samo o sobě nic, co by mohlo žalobkyni zkrátit na jejích právech.

Zákon o pobytu cizinců hovoří o obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Není třeba prokazovat, že k určení otcovství došlo „výhradně za účelem získání povolení k trvalému pobytu“. Žalobkyně mohla mít i jiné důvody ke svému účelově prohlášenému souhlasu (včetně těch, které se uvádějí v žalobě). Rozhodující tu jsou kritéria pro posouzení účelovosti souhlasného prohlášení o určení otcovství, která lze rozdělit na „pozitivní faktory“, které poukazují na to, že obcházení zákona o pobytu cizinců je

nepravděpodobné, a na „negativní faktory“, které poukazují na to, že existuje možný úmysl obejít zákon o pobytu cizinců za účelem získat pobytové oprávnění (viz body 23 - 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39). Výraz „pouze“, použitý v rozhodnutí Komise týkajícím se přechodného pobytu a převzatý do rozhodnutí Komise týkajícího se trvalého pobytu („*Účelové zapsání českého občana jako otce dítěte účastnice řízení mělo sloužit pouze k následnému získání pobytového oprávnění pro účastníci řízení*“), tedy možná není zcela vhodný; i kdyby však žalobkyně pro své jednání měla i jiné důvody než získání pobytového oprávnění, dopustily by se správní orgány jen takové vady řízení, která by nemohla mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí, protože nelze mít důvodně za to, že kdyby správní orgány užily adekvátnějšího výrazu, byla by jejich rozhodnutí odlišná.

Soud proto nepokládá žalobní bod zpochybňující obcházení zákona za důvodný.

Přiměřenost dopadů

V žalobou napadeném rozhodnutí došla žalovaná k tomu, že pokud v řízení o povolení k trvalému pobytu vyjdou najevo důvody podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo vnitra je povinno takovou žádost zamítnout. Jiný postup mu tento zákon ani neumožňuje. V těchto případech, tedy i v případech prokázaného „účelově určeného otcovství“, uvedený zákon nedává Ministerstvu vnitra možnost přihlížet k dopadu takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. S ohledem na závažnost jednání, které by v případě tolerování mohlo vést k nepřijatelnému rozšíření tohoto negativního jevu, který představuje jak pro Českou republiku, tak pro všechny smluvní státy EU velké riziko, má Komise za to, že napadené rozhodnutí je přiměřené ve vztahu k příslušným ustanovením správního řádu a dalším mezinárodním dokumentům. Komise dodává, že odvolatelka si tak měla být vědoma podvodného jednání a z toho vyplývajících důsledků. Pro úplnost Komise podotýká, že odvolatelce napadeným rozhodnutím pouze nebyl udělen nejvyšší a nejtrvalejší druh pobytu na území, další pobyt na území není odvolatelce tímto rozhodnutím zakazován. Odvolatelka může požádat o jiné pobytové oprávnění než je povolení k trvalému pobytu.

Zákon o pobytu cizinců podmínku, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, stanovuje při rušení již získaného povolení k trvalému pobytu, kdežto při zamítání žádosti o povolení k trvalému pobytu nebo k přechodnému pobytu takovouto podmínku výslovně nestanovuje.

V případě zamítnutí žádosti z důvodu, že se žadatel dopustil obcházení zákona s cílem získat pobytové oprávnění, došel Nejvyšší správní soud ohledně posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č.j. 6 Azs 157/2016-32, k tomuto názoru: „*Stěžovateli lze přisvědčit i v tom, že žalovaná učinila nesprávný právní závěr stran otázky posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalované do jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud musí především vyslovit nesouhlas s tvrzením, jež uvedla žalovaná v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „při aplikaci výše uvedeného ustanovení [§ 87e odst. 1 písm. c)] zákona č. 326/1999 Sb. zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení“. Tato povinnost sice neplyne žalované přímo ze zákona, lze ji však odvodit ze závazků, jež České republice plynou z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015 č. j. 6 Azs 96/2015-30). Tím není*

vyloučeno, že „přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65; či nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39), posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života žadatele a osoby, od níž se žádost o pobytový titul odvozuje, se však zcela vyhnout nelze, jakkoli to nijak nepředjímá výsledek takového posouzení.“ [zvýraznil Krajský soud v Plzni].

Zdejší soud konstatuje, že pro uvedený závěr nepovažuje za podstatné, že v případě, o němž rozhodoval Nejvyšší správní soud, šlo o žádost o povolení k přechodnému pobytu, zatímco v případě, který právě řeší Krajský soud v Plzni, se jedná o žádost o povolení k trvalému pobytu.

K požadavku na posuzování dopadů lze v daném případě dojít i na základě další argumentace.

Východiskem tu může být názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008-101: „*Správní orgány nejsou nadány pravomocí posoudit zákonnost či ústavnost právních předpisů, které mají povinnost aplikovat. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že na daný případ dopadá určitý právní předpis, je zásadně povinen jej aplikovat i za situace, že je přesvědčen o jeho protizákonnosti nebo dokonce protiústavnosti. Výjimkou z tohoto pravidla by mohly být jen mimořádné okolnosti dotýkající se principu materiálního právního státu, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy lidskosti. Správní orgány jsou však na druhou stranu, jako všechny orgány aplikující právní předpisy, povinny vykládat právní předpisy a jejich jednotlivá ustanovení ústavně konformně, což znamená, že pokud existují dvě nebo více možných interpretací daného ustanovení, přičemž některé jsou v souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy a jiné nikoli, je správní orgán povinen zvolit a aplikovat takový výklad, který je ústavně konformní (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 9. 1999, sp. zn. IV. ÚS 202/99).*“ [zvýraznil Krajský soud v Plzni].

Na základě již shromážděných i nově opatřených podkladů pro vydání rozhodnutí je tak nutno akceptovat nebo náležitým způsobem vyvrátit zejména námitky žalobkyně, že neudělení povolení k trvalému pobytu na území ČR donutí účastníci řízení opustit ČR (neboť žádost o povolení k přechodnému pobytu jí byla pravomocně zamítnuta). Negativní rozhodnutí správního orgánu je nepřímým donucením nezletilého občana ČR T.H.H. k tomu, aby buď žil v domově sirotků ve své rodné zemi bez rodičů, nebo musel opustit svou vlast, odcestovat a žít mimo svou rodnou zemi s matkou, což v obou případech je v rozporu s Ústavou České republiky, která stanoví, že stát musí chránit své občany a umožnit svým občanům svobodně žít ve své rodné zemi (zvláště nezletilé děti) [viz např. vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 8. 8. 2017].

Bez posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí není možno vyloučit, že se v přezkoumávané věci mohly správní orgány aplikací příslušného právního předpisu dopustit

jednání, které je v rozporu s principem materiálního právního státu, *in concreto* s principy lidskosti.

Třeba dodat, že správní orgány by měly být uvážlivější také ohledně vyjádření, že žalobkyně může požádat o jiné pobytové oprávnění než je povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně tak bezpochyby učinit může. Má-li však přitom naději na kladné vyřízení své žádosti toliko malou nebo dokonce nulovou, může se vyjádření správních orgánů o možnosti požádat o jiné pobytové oprávnění jevit jako poněkud licoměrné. I co do tohoto aspektu věci se lze odvolat na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č.j. 6 Azs 157/2016-32: *„Prokázané obcházení zákona při získání státního občanství nezletilého fakticky znamená trvalé znemožnění získání pobytového titulu pro jeho rodinného příslušníka, jenž se obcházení zákona (s cílem získat povolení k přechodnému pobytu) v minulosti dopustil, neboť kdykoli, při každé další žádosti o povolení k přechodnému pobytu mu bude tato skutečnost, při jinak nezměněných skutkových okolnostech, opakovaně přičítána k tíži. Nemožnost získat pobytový titul se za takové situace podobá trestu za někdejší obejití zákona, jež se nikdy, na rozdíl od mnoha velmi závažných zločinů, nepromlčí, s negativními důsledky pro soukromý a rodinný život nezletilého českého občana, jenž se sám na obcházení zákona nijak podílet nemohl.“*.

Žalobní bod týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí je tudíž důvodným.

Ostatní

Správní orgán dne 17. 4. 2014 vyslechl jako svědka pana M.Š. O tomto výsledku nebyla předem informována žalobkyně ani její zástupce. Podle správního orgánu důvodem bylo zabránit zmaření účelu výsledku svědka, kterým je zjištění skutečného stavu věci. Pokud by žalobkyni či jejího zástupce správní orgán předem informoval o konání výsledku svědka, vystavil by se nebezpečí, že žalobkyně vejde v kontakt se svědkem a že by se svědek tímto způsobem mohl dozvědět o otázkách, které správní orgán kladl žalobkyni při jejím výsledku. Námitka žalobkyně proti tomuto postupu správního orgánu byla však uplatněna až při jednání před soudem. Ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. ovšem rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud se proto uvedenou námitkou zabývat nemohl a nezabýval.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou, soud pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalované a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Znak „podle okolností“ spatřuje soud v tom, že vytčenou nezákonnost nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **4.000,- Kč**, skládající se ze

zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000,- Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. *per analogiam* ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 17. října 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.